

Històries del PORT

El *knarr*

Similar al *drakar*, el *knarr* era un vaixell mercant usat pels vikings que feia entre 15 i 20 metres de llarg per 5 o 6 d'ample. Tenia un sol màstil on es fermava una vela quadrada que aprofitava la força del vent. Quan no bufava prou, els deu o dotze tripulants impulsaven la nau amb remes. El seu fons pla el feia especialment útil per remuntar rius i estuaris i també per fer llargues travesses per mar. Carregats de bestiar, provisions o béns per comerciar, els *knarr* van surcar l'Atlàntic, el Bàltic o la Mediterrània fa mil anys.

La lletra 'A'

El lèxic mariner assigna molts significats a la primera vocal: a les cartes nàutiques indica que el fons marítim és sorrenc i a les cartes meteorològiques marca una zona d'altres pressions. En el codi internacional de senyals, la bandera 'Alpha' hissada en solitari avisa a la resta de vaixells que hi ha un bus submergit.

FONS CARLOS DE ANGULO / AUTORITAT PORTUÀRIA DE BARCELONA

Bombes sobre el port

En qualsevol guerra, tot port és un objectiu militar de primer ordre. És una infraestructura clau per al desenvolupament de qualsevol ciutat, ja que és el lloc d'avituallament de vaixells, punt de càrrega i descàrrega de mercaderies, lloc de construcció i reparació de vaixells, porta d'entrada i de sortida de passatgers...

A Barcelona, tant la ciutat com el port han patit la fúria de les bombes en diverses ocasions. Durant la guerra de Successió, per exemple, els vaixells borbònics van castigar els molls i els edificis més propers a la costa a canonades i entre el 1713 i el 1714 el port va ser l'indret crucial per on els austríacistes trencaven el setge que patia Barcelona. A la veïna Badalona, de fet, recorden cada any amb la festa de recreació històrica *Trencant Setges* la sortida d'una petita flota de bots carregats d'avituallaments que van sortir d'amagat de la platja dels Pescadors per arribar al port de la Ciutat Comtal poc abans del fatídic 11 de setembre.

El 1842, el general Espartero, regent d'Isabel II, va ordenar bombardejar la ciutat des del castell de Montjuïc. A ell se li atribueix la desafortunada sentència segons la qual s'hauria de bombardejar la ciutat cada cinquanta anys.

Durant la guerra civil, les bombes van venir del cel. La fotografia que acompanya aquest article, del 1938, mostra la precisió mortífera dels pilots feixistes sobre el dic de l'est. L'objectiu era inutilitzar les instal·lacions, fer esclatar reserves de combustible i destruir el màxim nombre d'embarcacions, que es poden veure en una llarga filera entre els núvols generats per dues explosions. La tàctica dels pilots consistia en concentrar tota la potència bèl·lica sobre una diana per mirar de maximitzar els danys. La tècnica, però, va variar quan els pilots van començar a llençar les bombes contra la població civil; en aquest cas el foc va caure en un degoteig constant per generar el màxim de pànic possible: els refugiats no sabien si les sirenes marcaven la fi de l'atac o l'inici d'un de nou.